

Nádas István A Birkenau Emlékműnél

A képen én vagyok, és ez Auschwitz, illetve a Birkenau-emlékmű. Az 1970-es évek elején voltam ott. Ez egy hivatalos társasút volt, négy vállalati igazgatónak szerveztek különböző szakmai tárgyalásokat. Az ajkai igazgató biztos, hogy volt, mert annak volt egy kisebb afférja. Lengyelországban voltunk, és alumíniumkohókat és feldolgozó üzemeket látogattunk meg, és Krakkóban is voltunk. A lengyel kísérőinkkel vagy tárgyaló partnereinkkel ebédeltünk, és a kollégám Krakkót Krakau-nak mondta, és kikérték maguknak. Ő egy kitűnő, nagytudású ember volt, és annak idején az iskolában még úgy tanulta meg, hogy Krakau, és az ő emlékezetében így maradt meg.

Több helyen voltunk vállalatoknál, és útba ejtettük Birkenaut mind a négyen. Ott még megvoltak a fabarakkok, de csak ez volt. Auschwitzban volt múzeum, azt is útba ejtettük.

1957-ben lettem az Alumíniumipari Kereskedelmi Vállalat főkönyvelője, és a nyugdíjazásomig ezt a beosztást töltöttem be. Akkor főkönyvelőnek hívták, később lett aztán gazdasági igazgatóhelyettes a neve.

1970-ben nyugdíjba ment a kereskedelmi igazgató, és azt mondták a minisztériumban az igazgatónak, hogy kettőnk között fölosztjuk a kereskedelmi igazgató munkakörét, és akkor nem kell senkit oda fölvenni. Tehát maradtunk ketten. 1972 júniusában nyugdíjba ment az igazgató. Szól a vezérigazgató, hogy őnekik nincsen semmilyen jelöltjük, ők azt szeretnék, ha én

ideiglenesen vállalnám az igazgatói beosztást. Jó, mondom, vállalom. Nem volt szó időről, csak hogy ideiglenesen. Kaptam a minisztertől egy papírt -- a magasabb vezetői állásokra miniszteri kinevezés volt --, hogy ideiglenesen megbíznak. Megmarad a gazdasági igazgatóhelyettesi pozícióm, de ideiglenesen megbíznak az igazgatói teendők ellátásával. Anyagiakról nem volt szó, ezt diszkréten elhallgatták. Mentem föl a vezérigazgatóhoz, hogy mi van, ha én szabadságon vagyok vagy beteg vagyok vagy vidéken, valakinek kell a helyettesemnek lenni. "Te nevezd ki magadnak, akiket gondolsz, közöld velünk, hogy ezek a helyetteseid." Egy kollégával nagyon jó viszonyban voltam, nagyon megbíztam benne, ő lett a helyettesem. Tehát nem főosztályvezető, hanem irodavezető címmel. És így a nyugdíjazásomig egyedül láttam el a vállalatvezetői funkciót. Mindenért én voltam a felelős. Nem volt könnyű dolog, de nagyon izgalmas volt.